

[Hanne Reintoft.]

anke i. Det er et spørgsmål om at komme ventetiden til livs. Det er et spørgsmål om en midlertidig bevilling og så en mere fornuftig praksis, og det skulle vi kunne magte selv under de nuværende forhold i folketinget. Vi burde også, som vi har påpeget, og som det også er påpeget fra SF's side, skride ind over for den absolutte inhabilitet, der er kommet i amtsankenævnene, hvor man lader de jurister, der sidder i amtscentret, vurdere sagerne, når vi klart ved, at de samtidig ifølge styrelsesloven er pålagt at rådgive og vejlede kommunerne. Også her er en utiladelig inhabilitet.

Vi er enige i, at fjernelsessager skal have bedre appelmulighed til højesteret, og vi ser også gerne en indskrænkning af 2 måneders fristen i § 127, ikke ned til 8 dage, men jeg synes også, 2 måneder er betænkeligt længe for en midlertidig fjernelse. Det er en af de ting, vi kan gøre, hvis dette kommer til behandling i socialudvalget. Der var nogle, der lovede, at det skulle blive en saglig behandling. Det vil være en enestående nyhed. Jeg håber, det kan blive tilfældet.

Arentoft (FP):

Da vi i dag drøfter et forslag om ændring af lov om social bistand, nemlig forøgede retsgarantier ved indgreb i den personlige frihed, hvor der bl. a. er blevet talt om børns retsgarantier, vil jeg gerne med formandens tilladelse have lov til at drage Vietnambørnene ind i debatten.

I søndags var jeg som spørger med i en høring på Egmont Højskolen i Hov, hvor bl. a. Henning Becker og lektor Jens Genefke fra Århus universitet var til stede som vidner. På et direkte spørgsmål fra mig til Jens Genefke om, hvorvidt han mente, at de 29 Vietnambørn kunne falde til ro uden at være sammen med Henning Becker, svarede Genefke, der har været sammen med Henning Becker på Livø i ca. et halvt år, klart nej. Tilhørerne, ca. 250 mennesker, bakkede dette standpunkt op. Jeg tager det som et generelt udtryk for eller billede af befolkningens syn på hele spørgsmålet om Vietnambørnene. Vi har ikke været helt heldige i vor behandling af de 29 børn, der betegnes som Beckerbørnene; de er nu spredt over hele landet. Flere i lukkede afdelinger, og det er ikke heldigt.

Det er uværdigt, som hr. Gunner Baunsgaard sagde i sit indlæg for et øjeblik siden.

Derfor mener vi, at de hurtigst muligt må samles med Henning Becker og falde til ro. Det må være i alles interesse. At Becker kan være vanskelig, er uomtvisteligt, men jeg tror på, at Becker nu er samarbejdsvillig. Han har efter min mening indset, at dette må være det rigtige af hensyn til børnenes tarv. I et brev til statsministeren den 2. januar 1976 har præsidenten for Food For The Hungry, der er en international, upolitisk organisation, tilbudt, at alle 172 Vietnambørn kan komme til Guatemala eller Nicaragua. Såfremt børnene, der jo ikke er små spædbørn, ønsker en sådan løsning, bør vi ikke gå imod.

Jeg vil i den anledning gerne spørge ministeren, om der kan oplyses noget nyt om behandlingen af dette brev i udenrigsministeriet.

Da tiden løber hurtigt og påsken står for døren og der må og skal handles hurtigt, har vi valgt at fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, som i et udkast er rundsendt til alle partier til kommentering og eventuel ændring, så der kunne fremkomme en tværpolitisk løsning, noget, som vi lægger meget stor vægt på.

Det er en utraditionel måde, vi har benyttet os af, men vi har benyttet os af den for sagens skyld. Vi har ingen ændringer modtaget fra andre partier på nuværende tidspunkt, og jeg skal derfor på mit partis vegne tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

„Idet folketinget opfordrer regeringen til — at sørge for, at Vietnambørnene og Henning Becker i løbet af få dage kommer til at bo sammen, .

— at behandle børnenes ønsker om udrejse til andet land med imødekommenhed og

— at stå i stadig forbindelse om sagen med folketingets udvalg for tilsyn med administrativt frihedsberøvede, nedsat i henhold til grundlovens § 71, stk. 7, fortsætter tinget behandlingen af lovforslaget.“

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal, om end det er med betænkelighed, jeg ikke